

Sygn. akt: I. Ca. 468/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Cezary Olszewski
------------------------	-----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2015 roku w Suwałkach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo-akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **R. J.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo-akcyjnej z siedzibą w W. od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w (...) I Wydziału Cywilnego z dnia 8 kwietnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt: I. C. 17/15

oddala apelację.

Sygn. akt: I. Ca. 468/15

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o., sp. komandytowo-akcyjna z siedzibą w W. w pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w (...) w elektronicznym postępowaniu upominawczym domagał się zasądzenia od pozwanego R. J. kwoty 1.130,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że na podstawie umowy cesji wierzytelności przejął od (...) Sp. z o.o. wierzytelność wobec pozwanego z tytułu zawartej umowy pożyczki, zgodnie z Ustawą o kredycie konsumenckim. Pozwany do dnia dzisiejszego nie uregulował swego zadłużenia wynikającego z tej umowy.

Pozwany R. J. nie zajął merytorycznego stanowiska w sprawie.

Wyrokiem zaocznym z dnia 8 kwietnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt: I. C. 17/15 Sąd rejonowy w (...) I Wydział Cywilny oddalił powództwo.

W uzasadnieniu powyższego wyroku Sąd Rejonowy wskazał, że zaprezentowane przez powoda dowody w postaci umowy sprzedaży i przeniesienia wierzytelności nie pozwalają na stwierdzenie, iż powód nabył wierzytelność z tytułu pożyczki udzielonej pozwanemu przez (...) Sp. z o.o. Sąd ten podkreślił przy tym, że umowy te zawierają jedynie ogólne sformułowania o przekazaniu dokumentacji odnoszącej się do konkretnej wierzytelności, które to wierzytelności określać miały odrębne załączniki. Jak wskazał Sąd I instancji, załącznik takowy został przez powoda załączony do akt sprawy, ale nie wynika z niego, by powód nabył wierzytelność dochodzoną pozwem w sprawie niniejszej.

Dodatkowo, Sąd Rejonowy wyraził pogląd, że przedstawione przez powoda dowody w postaci wydruków bankowych w wątpliwość poddają okoliczność, by pierwotnemu wierzycielowi pozwanego (...) Sp. z o.o.) rzeczywiście przysługiwała wierzytelność dochodzona przez powoda. Sąd I instancji wskazał bowiem, że z w owego wydruku bankowego wynika, iż pozwany potwierdził rejestrację i zgodził się na zawarcie umowy pożyczki V.(...) nr (...) podczas gdy za podstawę żądania zgłoszonego w pozwie powód podawał umowę pożyczki V.(...) nr (...). Jednocześnie Sąd ten podkreślił, że istnienia zobowiązania pozwanego względem powoda nie można opierać o wzór umowy pożyczki dołączony do pozwu.

W zaistniałym stanie rzeczy Sąd Rejonowy uznał, że powód nie udowodnił swego roszczenia, do czego zobligowany był z mocy art. 6 k.c. Odwołał się przy tym ten Sąd do poglądu Sądu Najwyższego wyrażonego w wyroku z dnia 22 listopada 2001 r. w sprawie PKN 660/00, iż „Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczącej istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.)”.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód (...) Sp. z o.o. Spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w W., zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1) naruszenie prawa procesowego mającego wpływ na wynik sprawy, a to art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny wiarygodności źródeł dowodowych w sposób dowolny z przekroczeniem zasad swobodnej oceny dowodów, a polegające w szczególności na:

a) bezpodstawnym uznaniu, że dokumenty przedstawione przez powoda nie dowodzą zasadności roszczenia o zapłatę z tytułu niespłaconej pożyczki, podczas gdy powód przedstawił wszelkie dokumenty wykazujące zasadność roszczenia,

b) wybiórczej i stronniczej interpretacji zapisów Ramowej Umowy P. i ustaleniu, że powód nie przedstawił na jakich zasadach i w jakim terminie miał nastąpić zwrot pożyczki, podczas gdy zaakceptowana Ramowa Umowa P. oraz dokument „Twoje warunki umowy pożyczki w V.(...)” precyzyjnie określa wszelkie warunki związane z udzieloną pożyczką,

c) wybiórczym potraktowaniu materiału dowodowego, bezpodstawnym uznaniu, że dokumenty przedstawione przez powoda nie dowodzą zasadności przejścia uprawnień na powoda, podczas gdy powód przedstawił Umowę Ramową z dnia 30 listopada 2013 r., która to umowa jest dokumentem dowodzącym przeniesienie wierzytelności na powoda,

d) bezpodstawnym uznaniu, że dokument Ramowa Umowa z dnia 30 listopada 2013 r. nie jest potwierdzeniem przeniesienia wierzytelności na powoda, podczas gdy zapis umowy wraz z aneksami jasno wskazuje przedmiotową wierzytelność,

e) uznanie, że brak zgodności numerów umów pożyczek nie mógł doprowadzić do uwzględnienia roszczenia w sytuacji, w której strona powodowa wykazała przekazanie należności z tytułu zawartej umowy pożyczki zgodnie ze skutecznie zawartą umową pożyczki,

f) wybiórczej i stronniczej interpretacji treści zapisów Ramowej Umowy P. i ustaleniu, że pozwany w tytule przelewu nie wskazał numeru pożyczki, podczas gdy powyższy zapis jasno mówi, że pożyczkobiorca wpisuje tekst zgodny z komunikatem zawartym w e-mailu wysłanym do Klienta (strony pozwanej) po utworzeniu Profilu Klienta na S. Internetowej,

g) bezpodstawnym uznaniu, że zgodnie z dokumentem „Twoje warunki umowy pożyczki w V.(...)” pożyczkobiorca winien posługiwać się numerem swojej pożyczki w tytule przelewu rejestracyjnego, podczas gdy powyższy dokument wyraźnie wskazuje, że wskazywanie numeru pożyczki jest niezbędne w przypadku spłaty pożyczki,

2) naruszenie prawa procesowego mające wpływ na wynik sprawy, a to art. 505³² § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że powód nie zgłosił w pozwie dowodów na poparcie swoich twierdzeń, podczas gdy dowody te były zgłoszone zarówno w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, jak i w niniejszym postępowaniu,

3) naruszenie prawa procesowego mającego wpływ na wynik sprawy, a to art. 224 § 1 k.p.c. poprzez zamknięcie rozprawy mimo niedostatecznego wyjaśnienia sprawy, w świetle ustalonych faktów i okoliczności i wydanie orzeczenia, na podstawie niedostatecznie wyjaśnionych okoliczności faktycznych, takich jak stwierdzenie, że strona powodowa w niewystarczający sposób udowodniła roszczenie,

4) naruszenie prawa materialnego mające wpływ na wynik sprawy, a to art. 60 k.c. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy z okoliczności faktycznych sprawy wynika, że strona pozwana ujawniła skutecznie w postaci elektronicznej swoją wolę zawarcia umowy pożyczki, zgodnie z przepisami dotyczącymi zawierania umów na odległość.

W świetle powyższych zarzutów powód domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kwoty 800,00 zł z tytułu należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kwoty 195,40 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych za faktyczne opóźnienie w spłacie pożyczki naliczonych w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 6 kwietnia 2013 r. do dnia 18 listopada 2014 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kwoty 135,00 zł tytułem opłat windykacyjnych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie powód domagał się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania za II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego, ewentualnie, na wypadek uznania, że zachodzi konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, powód domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku w całości oraz przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, w tym rozstrzygnięcia o kosztach za I i II instancję sądową według norm przepisanych.

Pozwany R. J. odpowiedzi na apelację nie złożył.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja, jako pozbawiona usprawiedliwionych podstaw nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wskazać należy na wstępie, iż stosownie do obowiązującego w postępowaniu uproszczonym przepisu art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Przesłanki do przeprowadzenia postępowania dowodowego w postępowaniu II-instancyjnym, mimo wniosku powoda zawartego w apelacji, zdaniem Sądu Okręgowego, w sprawie niniejszej nie zachodziły.

Zgodnie z art. 381 k.p.c. sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Strona, która dopuszcza się zaniedbania w zakresie przysługującej jej inicjatywy dowodowej w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, musi się przy tym liczyć z tym, że sąd drugiej instancji jej wniosku dowodowego nie uwzględni (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 20 maja 2014 r., III AUa 1912/13, opubl. w zbiorze orzecnictwa LEX nr 1473665). Oznacza to, że obowiązki wynikające z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 zdanie pierwsze k.p.c. winny być realizowane przez stronę w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, a przed sądem odwoławczym tylko w drodze wyjątku określonego w art. 381 k.p.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego Szczecinie z dnia 27 marca 2014 r., I ACa 930/13, opubl. w zbiorze orzecnictwa LEX nr 1463793). Innymi słowy, strona która nie podejmuje inicjatywy dowodowej, nie wykazuje starań o pozyskanie istniejących dowodów, nie może na etapie postępowania odwoławczego domagać się dopuszczenia dowodów, jeśli należyte wykonanie przez nią obowiązków wynikających z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. pozwalało na zgłoszenie stosownych wniosków dowodowych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Przenosząc powyższe na grunt sprawy niniejszej stwierdzić należy, że powód w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji posiadał świadomość, iż nie doszło do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z uwagi na wątpliwości w zakresie zasadności powództwa. Mimo to nie przejawiał dostatecznej inicjatywy w kwestii wykazania okoliczności podnoszonych w pozwie, z których wywodził skutki prawne. W tej

sytuacji, przedstawiony przez powoda w apelacji dowód w postaci wiadomości e-mail poczytać należało za spóźniony. Wskazać zresztą należy, że powyższej wiadomości nie można przydać waloru dokumentu w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego. Jest to bowiem ewidentnie jedynie kopia wydruku wiadomości, nie poświadczona za zgodność, z której nota bene nie wynika nawet nie tylko przez kogo, ale i w jakiej dacie owa wiadomość została sporządzona. Niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest zaś dokumentem, a zatem nie ma żadnego waloru dowodowego, choćby właściwego dokumentom prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r. w sprawie II CSK 71/09 opubl. w zbiorze orzecznictwa LEX nr 584201, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 marca 2010 r. w sprawie I ACa 2/10 opubl. w zbiorze orzecznictwa LEX nr 1120085, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2009 r. opubl. w zbiorze orzecznictwa LEX nr 584200, wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 10 stycznia 2008 r. w sprawie V ACa 816/07, opubl. w zbiorze orzecznictwa LEX nr 398729, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 1997 r. w sprawie III CKU 7/97, opubl. w zbiorze orzecznictwa LEX nr 50764, por. też T. Ereciński (red.) Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze., Warszawa 2002 r. s. 515 i 518). Wskazać zaś trzeba, że po myśli art. 505¹¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu uproszczonym sąd II instancji nie przeprowadza postępowania dowodowego z wyjątkiem dowodu z dokumentu, chyba że apelacja oparta została na późniejszym (w stosunku do postępowania pierwszoinstancyjnego) wykryciu okoliczności faktycznych lub środkach dowodowych, z których strona apelująca nie mogła skorzystać przed sądem pierwszej instancji (art. 505¹¹ § 2 k.p.c.). Niemożność skorzystania w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji z określonych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych nie ma przy tym miejsca, gdy istniała obiektywna możliwość powołania ich w tym postępowaniu, a tylko na skutek opieszałości, zaniedbań, zapomnienia lub błędnej oceny potrzeby ich powołania strona tego nie uczyniła (por. P. Telenga, Komentarz do art. 505¹¹ k.p.c. opubl. w zbiorze komentarzy LEX). W niniejszej sprawie, zdaniem Sądu Okręgowego, powód mógł powołać się na przywoływaną w apelacji wiadomość e-mail już na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego. Z treści apelacji nie wynika bowiem, aby wiadomością tą nie dysponował wówczas, a podkreślić raz jeszcze należy, że – jak wspomniano to uprzednio – odmowa wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym stanowiła dla powoda wyraźny i czytelny sygnał, że żądanie jego pozwu budzi wątpliwości (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Rejonowego (...) z dnia 3 grudnia 2014 r. w sprawie sygn.. akt VI. Nc-e 1717186/14 – k. 6). Powyższe – obiektywnie i racjonalnie patrząc – winno było powoda skłonić do większej aktywności i inicjatywy dowodowej przed Sądem Rejonowym, co jednak miejsca nie miało.

Zdaniem Sądu Okręgowego ocena dowodów przedstawionych przed Sądem I instancji dokonana przez ten Sąd była prawidłowa. W szczególności należy podzielić pogląd Sądu Rejonowego, iż powód nie wykazał, że nabył od (...) sp. z o.o. wierzytelność w stosunku do pozwanego. Wbrew stanowisku powoda, z umowy ramowej 2002 z dnia 30 listopada 2013 roku zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. a (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo- akcyjna (poprzednika prawnego powoda) nie wynika w ogóle, iż jej przedmiotem było zbycie wierzytelności przysługującej (...) Finanse Sp. z o.o. względem pozwanego. Żaden z zapisów tejże umowy nie stanowi bowiem o przeniesieniu wierzytelności przysługującej (...) Sp. z o.o. względem pozwanego na (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo- akcyjna (poprzednika prawnego powoda). O przeniesieniu tejże wierzytelności nie można też wnioskować w oparciu o dokument opatrzony tytułem „Potwierdzenie transakcji kredytowego instrumentu pochodnego (swapu ryzyka kredytowego” z dnia 30 listopada 2013 r. Z treści tej umowy wynika bowiem jedynie, że na jej mocy nastąpiło przeniesienie nie wierzytelności, lecz ryzyka kredytowego związanego z pomiotem trzecim (podmiotem referencyjnym), określonym szczegółowo w portfelu referencyjnym wierzytelności stanowiącym załącznik oznaczony literą A. O przeniesieniu wierzytelności z (...) Sp. z o.o. na (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo- akcyjna (poprzednika prawnego powoda) mówić można dopiero na podstawie treści dokumentu opatrzonego tytułem „Zawiadomienie o rozliczeniu fizyczną dostawą” z dnia 19 grudnia 2013 r. Rzecz jednak w tym, że dokument ten nie identyfikuje ani nie indywidualizuje wierzytelności stanowiących przedmiot przelewu (w tym wierzytelności w stosunku do pozwanego), odwołując się w tym zakresie ogólnikowo jedynie do wierzytelności wyszczególnionych w Załączniku A. Wobec powyższego rozważyć należało, czy załącznik taki został złożony przez powoda do akt sprawy niniejszej. Na tak postawione pytanie odpowiedzieć, zdaniem Sądu, należało negatywnie. Powód załączył wprawdzie do pozwu (i po raz drugi – do apelacji) wydruk komputerowy,

zawierający szereg danych numerycznych, ale z wydruku tego nie wynika wcale w jakiej dacie i przez kogo został sporządzony, a co więcej nie wynika z niego, by opatrzony on był jakąkolwiek nazwą, w tym nazwą (...) użytą w dokumencie opatrzonym tytułem „Zawiadomienie o rozliczeniu fizyczną dostawą”. W tym stanie rzeczy wydruk ten nie sposób powiązać ze wspomnianym dokumentem, zwłaszcza że jest on mało czytelny (jeśli zaś chodzi o nazwy poszczególnych rubryk zamieszczone na jego wstępie, które pozwalałyby na identyfikację zamieszczonych w nich informacji cyfrowych, jest zaś w ogóle nieczytelny).

Podzielić należało też pogląd Sądu Rejonowego, iż powód nie wykazał, by jego poprzednikowi prawnemu przysługiwała względem pozwanego wierzytelność dochodzona pozwem. Słusznie uwypuklił Sąd I instancji fakt, że uiszczając na rzecz poprzednika prawnego powoda opłatę rejestracyjną pozwany wskazał inny numer umowy aniżeli wynika to z załączonego do pozwu dokumentu opatrzonym tytułem „Twoje warunki umowy pożyczki w V..pl”. Rozbieżność tych numerów jest przy tym ewidentna i przez samego powoda nie była negowana. Zgodzić należy się z powodem, iż dokonując przelewu potwierdzającego rejestrację na portalu V..pl pozwany zobligowany był zamieścić w tytule tekst zgodny z komunikatem zawartym w e-mailu wysłanym po utworzeniu profili klienta na stronie internetowej. Stanowi o tym wyraźnie §4 ust. 6 ramowej umowy pożyczki załączonej do pozwu. Rzecz jednak w tym, że powód nie wykazał, aby dopisek uczyniony na przelewie dotyczył umowy, w oparciu o którą dochodził roszczenia w sprawie niniejszej. W kontekście powyższego odnotować należy, że z wydruku bankowego załączonego do pozwu wynika, iż przelew powyższy wykonany został przez pozwanego dnia 4 lutego 2013 r., a poprzednik prawny powoda dokonał kilku transzy tytułem rzekomej pożyczki dochodzonej w sprawie niniejszej, tj. dniach: 5 kwietnia 2013 r. (100 zł), 22 marca 2013 r. (30 zł - bonus), 15 marca 2013 r. (250 zł), 4 marca 2013 r. (300 zł), 4 lutego 2013 r. (150 zł). Wprawdzie załączona do pozwu ramowa umowa pożyczki nie określa sztywnego terminu, w jakim pożyczkodawca udzielić ma pożyczki, to jednak § 6 ust. 3 te same umowy wyraźnie przewiduje, iż nastąpić to ma w terminie nie dłuższym niż 7 dni od wydania pozytywnej decyzji o udzieleniu pożyczki, co wskazuje na szybkie co do zasady tempo udzielania pożyczek przez poprzednika prawnego. W tej sytuacji dokonanie kilku przelewów w różnych kwotach i terminach musi wzbudzać wątpliwości co do powiązania go z tą umową. Wątpliwości tych powód w sprawie niniejszej w żaden sposób nie rozwiął. Końcowo zaś wskazać należy, że w ramowej umowie pożyczki załączonej do pozwu jasno wskazano, że jest to umowa zawarta na czas nieokreślony (§2 ust. 1 i 4 umowy). Tymczasem w sprawie niniejszej powód nie wykazał, by umowa ta została przez niego lub jego poprzednika prawnego wypowiedziana, co żądanie pozwu również czyni niewiarygodnym (wobec niewykazania jego wymagalności). Konstatacje Sądu Rejonowego jak chodzi o niewykazanie istnienia roszczenia z tytułu pożyczki dochodzonej pozwem po stronie poprzednika prawnego powoda, z uwagi na powyższe, uznać zatem należało za prawidłowe.

Już jako nieporozumienie tylko potraktować należało zarzut apelacji zasadzający się na twierdzeniu, iż Sąd I instancji błędnie ustalił, że powód nie przedstawił na jakich zasadach i w jakim terminie miał nastąpić zwrot pożyczki udzielonej pozwanemu oraz zarzut apelacji zasadzający się na twierdzeniu, iż Sąd I instancji błędnie uznał, że zgodnie z dokumentem „Twoje warunki umowy pożyczki w „V..(...)” pożyczkobiorca winien posługiwać się numerem swojej pożyczki w tytule przelewu rejestracyjnego, podczas gdy powyższy dokument wyraźnie wskazuje, że wskazywanie numeru pożyczki jest niezbędne w przypadku spłaty pożyczki. W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd ten twierdzeń takich w ogóle nie zaprezentował bowiem.

W przedstawionym powyżej stanie rzeczy zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 k.p.c. ocenić należało jako nieusprawiedliwiony. Powód nie zdołał bowiem wykazać, aby sąd ten uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, dokonując oceny dowodów mu zaprezentowanych. Podobnie ocenić należało też zgłoszony w apelacji zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 505³² §1 k.p.c. poprzez uznanie, że powód nie zgłosił w pozwie dowodów na poparcie swoich twierdzeń, podczas gdy dowody te były zgłoszone zarówno w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym jak i w niniejszym postępowaniu. Sąd Okręgowy w pełni podziela bowiem pogląd zaprezentowany przez Sąd I instancji, iż dowody zaprezentowane przez powoda nie były wystarczające dla uwzględnienia jego żądania.

Odnosząc się natomiast do zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 224 § 1 k.p.c. poprzez zamknięcie rozprawy mimo niedostatecznego wyjaśnienia sprawy to wskazać godzi się, że w aktualnie obowiązującej procedurze cywilnej brak jest podstaw do formułowania takiego zarzutu pod adresem sądu rozpoznającego sprawę. Podnoszenie takiego zarzutu miało sens, gdy art. 224 § 1 k.p.c. (przy uwzględnieniu dawnej treści art. 3 § 2 k.p.c.), stanowił, że przewodniczący zamyka rozprawę, gdy sąd uzna sprawę za dostatecznie wyjaśnioną, udzielając uprzednio głosu stronom. Jednak aktualnie, z przepisu tego wynika, że przewodniczący zamyka rozprawę po przeprowadzeniu dowodów i udzieleniu głosu stronom (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 czerwca 2014 r. w sprawie V ACa 176/14 opubl. w zbiorze orzecznictwa LEX nr 1515181, wyrok Sądu Apelacyjnego w(...)z dnia 05 czerwca 2013 r. w sprawie V ACa 283/13 opubl. w zbiorze orzecznictwa LEX nr 1372262). Kontradyktoryjność procesu oraz obowiązek zapewnienia stronom możliwości obrony swoich praw pozwala zatem Przewodniczącemu zamknąć rozprawę, gdy wskazane, istotne dla sprawy dowody zostały przeprowadzone, a strony miały sposobność wyrażenia swojego stanowiska (co niewątpliwie w sprawie niniejszej miało miejsce), przy czym ryzyko braku wniosków dowodowych spoczywa wyłącznie na tej stronie, na której spoczywa ciężar dowodu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 października 2012 r. w sprawie I ACa 485/12 opubl. w zbiorze orzecznictwa LEX nr 1237240, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2012 r. w sprawie V CSK 381/11 opubl. w zbiorze orzecznictwa LEX nr 1223735). Mając wszystko powyższe na uwadze omawiany zarzut apelacji uznać należało za chybiony.

Analogicznie ocenić też należało zawarty w apelacji zarzut naruszenia prawa materialnego tyczący się niezastosowania przez Sąd I instancji art. 60 k.c. Nie da się bowiem podzielić poglądu powoda, że okoliczności sprawy niniejszej dostatecznie wykazały po stronie pozwanego wolę zawarcia umowy pożyczki dochodzonej pozwem. Przelew dokonany na rzecz pozwanego przez poprzednika prawnego powoda odnosić się może co najwyżej co do elementu woli wnego owego poprzednika a nie pozwanego. Jeśli zaś chodzi o wolę samego pozwanego, to oceniać należało ją w kontekście przelewu rejestracyjnego przez niego dokonanego, tyczącego się pożyczki innej aniżeli dochodzonej pozwem.

Przy uwzględnieniu wszystkiego powyższego apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.